

A Közgyűteményi és Közművelődési Dolgozók Szakszervezete (KKDSZ) III. kongresszusát tartotta

1994. április 8-án, a Közszolgálati Szakszervezetek Szövetségének székházában. A kongresszus valamiképp a „győztesek” kongresszusa volt. A négy és félről tizennyolcezerre nőtt tagságot 222 küldött képviselte, már az előzetes híradás is arról adhatott számot, hogy „Öt év alatt a KKDSZ demokratikusan működő, a kormánytól, az önkormányzatoktól, a pártoktól, a munkáltatói szervezetektől független, csak tagságának tagdíjfizető akaratától és megbízatásaitól függően cselekvő, konkrét eredmények sorát felmutatni képes... érdekkörében 70 százalékos támogatottságú szakszervezetté fejlődött”. Az eredmények felsorolása valóban impozáns volt. Szerepelt köztük a munkahelyek több mint 95 százalékanak megőrzése, vagyis „a munkahelyek megtartásának mint alapértéknek a biztonságát” garantáló munka, a bérek emelésében elért vívmányok, az a tény, hogy „helyettünk senki nem emelte volna fel szavát e területek dolgozóinak képviselőjében”, az, hogy a KKDSZ képviselői „alkotó módon vettek részt az Érdekegyeztető Tanács (ÉT), valamint a Költségvetési Intézmények Érdekegyeztető Tanácsa (KIÉT) létrehozásában és működtetésében”, valamint sok más is. Nem utolsó sorban az, hogy „sikerült – sokak közreműködésével – megteremteni az önkormányzati törvényben, majd a hatásköri törvényben a közgyűteményi és közművelődési kötelező feladatok meghatározását, a költségvetési törvényben a kulturális normatívát és az összegek évről évre való emelését...”.

Nem lehetett azonban olyan eredményes az elmúlt időszak, hogy *Vadász János*, a KKDSZ országos titkára ne tartott volna lendületes expozét arról, miként fejlesztendő tovább a KKDSZ, mik lennének a legfontosabb teendők. Vitaindítójához számosan hozzászóltak, a 3K jelenlévő képviselőjének – érthető elfogultságból – *Taxner-Tóth Ernő* hozzászólása tetszett, ő ugyanis a könyvtárügy, a könyvtárak fontosságára hívta fel nyomatékosan a figyelmet. (Szövegét el szeretnénk volna kérni tőle, ám ő inkább arra vállalkozott, hogy nézeteit egy interjúban mondja el nekünk és olvasóinknak.)

Persze nemcsak a hozzászólásokból derült fény arra, hogy mit is akar a KKDSZ tagsága. A fejlesztési programot felvázoló országos titkár – a kongresszus választása révén – a KKDSZ elnöke lett (alelnök: *dr. Fűkőh Levente* és *dr. Redl Károly*, az Országos Elnökség tagjai: *dr. Darkó Jenő*, *dr. Lovas Márton*, *Fenyves Kornél*, *Hegedűs Tibor*, *Engel Tibor*, *dr. Illyés Katalin*, *dr. Tatár Józsefné*, *dr. Soós László* és *Mihalovits Ervin*).

A kongresszust követő sajtótájékoztaton a frissen megválasztott elnök elmondta, hogy a kongresszus megbízása értelmében a KKDSZ szorgalmazni fogja az államháztartás olyan reformját, amely az állam kötelező feladatává teszi a közgyűtemények és a közművelődési intézmények működtetését, az azokról való gondoskodást. Másik fontos igénye a KKDSZ-nek, hogy átfogóan módosítsák a közalkalmazotti törvényt, illetőleg végrehajtási rendelkezéseit annak érdekében, hogy egyértelművé váljon: milyen kötelezettségei vannak az állam-

nak, illetőleg az önkormányzatoknak az e területen dolgozó munkavállalókkal szemben. Elmondta azt is Vadász János, hogy mielőbb meg kell alkotni a könyvtári, a múzeumi, a levéltári és a művelődési intézmények munkáját keretbe foglaló törvényeket. Arra a kérdésemre, hogy tehát a közgyűjtemények vezetőinek *Mádl Ferenc*cel folytatott tárgyalásán (ld. 3K 1993 március) felmerült lehetőségek közül a KKDSZ a külön törvények, értelemszerűen a külön könyvtári törvény pártján áll, Vadász János válasza egyértelmű és határozott igen volt.

Hogy szakmánk ne figyelt volna eddig is a KKDSZ, külön is Vadász János „megmozdulásaira”, nemigen mondható (ld. pl. *Sóron László* interjút Vadász Jánossal a 3K 1993 szeptemberi számában). A következőkben azonban igyekszünk még jobban odafigyelni (és

persze megfigyeléseinket továbbítani) arra, mi folyog a KKDSZ konyháin.

Sajtótájékoztatót tartott Budapesten, a Várkert Casinóban a Reader's Digest Kiadó Kft. abból az alkalomból, hogy a *Reader's Digest Válogatás* című magazin előfizetőinek száma elérte a 190 ezret, valamint, hogy a cégnél megindult a könyvkiadás. Az anyavállalat, a Reader's Digest Association, 1922-ben alakult meg az Egyesült Államokban. A cég éves forgalma közel 3 milliárd dollár, profitja 359 millió dollár. A cég zászlóshajójának tekinti a magazint, amely ma 17 nyelven, 45 kiadásban és 28 millió példányban jelenik meg világszerte, s közel 100 millió olvasója van. A Reader's Digest Association emellett 55 millió különböző témájú könyvet, 9 millió zenehordozót és 4 millió videokazettát értékesít egy évben.

A Reader's Digest Kiadó Kft. 1991 márciusában jött létre, száz százalékgig a Reader's Digest Association tulajdona. A magazin magyar nyelvű változata először 1991 novemberében jelent meg *Reader's Digest Válogatás* címen. Eleinte csak újságstandokon lehetett megvásárolni, ám miután az anyacég a világ egyik legnagyobb direct mail, vagyis közvetlen postai értékesítés módszerével működő kiadója, Magyarországon is bevezették ezt az eladási módszert. A Reader's Digest Válogatás 1994 áprilisi száma például 224 000 példányban készült, és ebből több mint 190 000 az előfizetői példány.

Ez az előfizetői tábor teremtett alapot arra, hogy a magyar cég a könyvkiadásal is foglalkozzon. A Reader's Digest Kiadó Kft.-nek jelenleg 38 dolgozója van; ebben a létszámban benne foglaltatik a magazin szerkesztősége, a könyvszerkesztő, a pénzügyi, marketing és gyártási részleg, a hirdetéseladás és a közönségszolgálat. Számítógépes rendszer tartja nyilván az előfizetőket.